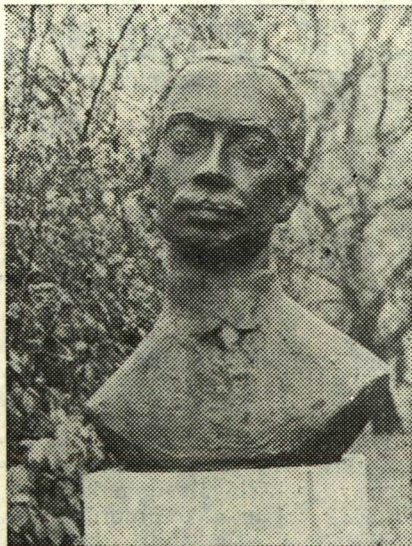

mondja: „Az ötórás gyors a legjobb vonat.” — Tehát, még ennek se lehet mindig örülni, de még az állomásfőnökök lovaglónadrágjának és fölsütött bajuszának se mindig, — ah, a szegedi vonalon egykor három példányban is várta a vonatokat dezséri Bachó, a honvédszenekar karnagya! — és az állomások álmodozó arcú kisasszonyai nem dobogtatják meg a szívet, még tenniszruhában sem, ha az embert valahol, alkonyattal, egy állomáson hölgy várja!... Az óra mindent pontosan elmond: most indul el hazulról, napernyőjét szórakozottan himbálja kezében, amint hosszú nyárfasoron át a vasút felé tart, a fejét elmélázva hajtja féloldalra és kis lába könnyedén veszi az ugrást az árkokskánál. Vajjon melyik ruháját vette föl? Imádkozik-e magában, hogy a messziről jövő vonatot semmi baj ne érje? Érzi-e, hogy a kerekek zakatolásában, a szórakozottan leeresztett könyvvel a kezében mindig ő reá gondol valaki és esetleg a gyűrű kövével az ablakba karcolja az ő drága nevét?

Most már az állomásra ért és kívül sétálgat a pálya mentén, hogy a vasutasok figyelmét elkerülje. Már fütyül a vonat és uraságod gyorsan leöblíti kezét és arcát kölni vízzel. Egy csók, két csók, sok értelmetlen hangos kérdés után lassan, karonfogva haladnak tova a nyárfasoron.

Igen jó dolog az, ha az utast kedves hölgye várja az állomáson; majdnem olyan jó, mint az ifjúság.

(Új Idők, 1914. május 24.)

MESZÁROS DEZSÓ NYÍREGYHÁZI KRÚDY-SZOBRA